

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק י"ב

קונטרס 732

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

## הזוהר והערב רב

ז

מעשה נורא מחסיד א' שנתפס לרשות הסטא אחרא וניצל בזכות רבו הקדוש ר' מענדילי מרימנוב זי"ע.....  
פעם אחת בא אליו רבי מפורסם מהסמ"ך מ"ם - הודה אחר כך לה' שניצול ממנו ולא עשה עמו שום התחברות.....  
מעשה נורא מרבי א' שהיה מסטרא אחרא ובא אצל הרה"ק מצאנו זי"ע לתיקון.....  
בין מרביצי תורה ברבים ישנם צדיקים וישנם עמלקים ממש ואי אפשר להבחין ביניהם....  
ממרביצי תורה ברבים שהם מזרע עמלק סובלים כל הצרות.....  
אסור להכניע עצמו לפני הערב רב.....  
משה רבינו התפלל, שהשי"ת ימנה המנהיגים עד ביאת המשיח ולא יתמנו על ידי הערב רב.....  
משה רבינו עליו השלום התפלל עד הדור האחרון, שהקדוש ברוך הוא בעצמו יהי המנהיג ולא יהיה כלל מנהיג בשר ודם.....  
אהרן בחר יותר לעשות העגל, מלהיות מנהיג על ידי הערב רב.....



# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

א.

זוהר הקדוש: חמשה מיני ערב רב יש

חמשה מיני ערב רב יש וסימנם נג"ע ר"ע  
 ה"עמלקים" המה הראשים בגלותא וחומסין את  
 ישראל – ה"גיבורים" המה הבונים בתי כנסיות ובתי  
 מדרשות לא לשם שמים רק להגדיל שמם וגזולין את  
 ישראל

ו**חמוש** מין אנון בערב רב ואינון (סי' נג"ע ר"ע) נ"פילים ג"בורים ע"נקים  
 ר"פאים ע"מלקים ובגיניהו נפלת ה' זעירא מאתרהא, בלעם  
 ובלק מסטרא דעמלק הוון, טול ע"ם מן בלעם ל"ק מן בלק אשתאר בבל  
 (בראשית י"א) כי שם בלל ה' שפת כל הארץ, ואלין אנון דאשתארו  
 מאלין דאתמר בהון (שם ז') וימח את כל היקום, ומאלין דאשתארו  
 מנהון בגלותא רביעה אנון רישין בקיומא סגי ואינון קיימין על ישראל  
 כלי חמס, ועלייהו איתמר (שם ו') כי מלאה הארץ חמס מפניהם אלין  
 אנון עמלקים.

**גיבורים** מינא תליתאה עלייהו אתמר המה הגיבורים וגו' אנשי השם  
 ואנון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית י"א) הבה נבנה  
 לנו עיר ונעשה לנו שם ובנין בתי כנסיות ומדרשות ושויין בהון ס"ת  
 ועטרה על רישוי ולא לשמא דה' אלא למעבד לון שם הדא היא דכתיב  
 ונעשה לנו שם וסטרא אחרא מתבגרין על ישראל דאנון כעפרא דארעא  
 וגולין לון ואחברת עבידתא ועלייהו איתמר (שם ז') והמים נברו מאוד על  
 הארץ.

זוהר בראשית דף כ"ה



כד אתרחק מינה בעלה דאיהו רחמי,  
 מאזני צדק תרין דרועין, אבני צדק תרין  
 סמכי קשוט, הין צדק צדיק, וכד עמודא  
 דאמצעיתא מרחק מינה איהו משפט, וביה  
 כתיב (תהלים עה ח) כי אלהי"ם שופט זה ישפיל  
 וזה ירים, זה ישפיל מאן דגרים לאשפלא  
 לשכינתא מאתרהא, וזה ירים מאן דגרים  
 לסלקא לה מאתרהא, דחובין דישראל אינון  
 אשפילן לה לתתא, וזכוון דלהון סלקין לה  
 לאתרהא, הא זפאה איהו מאן דעביד זכוון  
 לסלקא לה לאתרהא.

שהוא רחמים. מאזני צדק שתי  
 זרועות, אבני צדק שני עמודי  
 אמת, הין צדק צדיק, וכשהעמוד  
 האמצעי מרחק ממנה, הוא  
 משפט, ובו כתוב כי אלהי"ם  
 שופט זה ישפיל וזה ירים. זה  
 ישפיל - מי שגורם להשפיל את  
 השכינה ממקומה, וזה ירים - מי  
 שגורם להעלותה ממקומה,  
 שחטאי ישראל משפילים אותה  
 למטה, וזכויותיהם מעלים אותה  
 למקומה, הרי צדיק הוא מי  
 שעושה זכויות להעלותה  
 למקומה.

ועוד שכינה, היא שלוח הקן. מי  
 הקן שלה? זו ירושלים, ולמעלה  
 הקן שלה, אותו שנאמר בו ונקה  
 לא ינקה, וזה מטטרו"ן, עליו  
 נאמר אל תסתפל בקנקן אלא  
 במה שיש בו, וזהו כי יקרא קן  
 צפור לפניך בדרך בכל עץ או על  
 הארץ. בכל עץ - זה גוף וברית,  
 צדיק הוא ברית והוא כ"ל, עץ -  
 זה העמוד האמצעי, או על הארץ  
 - זו האם הפתוחה, האפרוחים -  
 שתי זרועות, או ביצים - שתי  
 שוקים, והאם רבצת - זו האם  
 העליונה, שלח תשלח את האם  
 - זו האם הפתוחה, את ודאי.  
 שלח תשלח, זהו שכתוב וישלח  
 את היונה מאתו, ונאמר ביצקב  
 ויהי אף יצא יצא, כנגד שלח  
 תשלח, והם שתי זרועות, שני  
 גרישי"ן, והם שני גרושים. וזהו  
 שלח תשלח את האם, ואת הבנים  
 תקח לך, אלו ששת הפרקים  
 שהם בשתי זרועות, נשארת ה'  
 ד' בלי ו'. מי גרם לה שני  
 גרושי"ן? אלא בגלל שעובדים  
 בניה על מצוות התורה, עשה  
 ולא תעשה, זהו שכתוב  
 ובפשעיהם שלחה אמכם.

ועוד שכינתא איהי שלוח הקן, מאן קן דילה  
 דא ירושלים, ולעילא קן דילה ההוא  
 דאתמר ביה (שמות לד ז) ונקה לא ינקה, ודא  
 מטטרו"ן, עליה אתמר אל תסתפל בקנקן  
 אלא במה דאית ביה, ודא איהו כי יקרא קן  
 צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ (דברים  
 כב ז). בכל עץ דא גוף וברית, צדיק איהו ברית  
 ואיהו כ"ל, עץ דא עמודא דאמצעיתא, או  
 על הארץ דא אימא תתאה, אפרוחים תרין  
 דרועין, או ביצים תרין שוקין, והאם רבצת  
 דא אימא עלאה, שלח תשלח את האם דא  
 אימא תתאה את ודאי.

שלח תשלח, הדא הוא דכתיב (בראשית ח  
 ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר  
 ביצקב (שם כד ז) ויהי אף יצא יצא, לקבל שלח  
 תשלח, ואינון תרין דרועין שני גרישי"ן  
 ואינון תרין תרוכין, ודא איהו שלח תשלח  
 את האם, ואת הבנים תקח לך, אלין שית  
 פרקין דאינון בתרי דרועין, אשתארת ה' ד'  
 בלא ו', מאן גרים לה תרי תרוכין, אלא  
 בגין דעברין בנהא על פקודי אורייתא עשה  
 ולא תעשה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נ יח) ובפשעיהם שלחה אמכם.

וַיִּוְסַף שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ (בראשית ח י) דָּא  
 עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, מָאן גְּרִים דָּא  
 דְּאִתְתְּרַכַּת מִינֵיהּ, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל עֲבְרוּ עַל  
 אוֹרֵייתָא, וַיַּחֲל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרִים (שם)  
 (ג"א וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה וְלֹא יָסְפָה שׁוּב), דָּא ז', יוֹמָא  
 שְׁבִיעָאָה דְכֻלִּיל שְׁבַע שְׁבַתוֹת, וּמָאן גְּרִם  
 דְּאִתְתְּרַכַּת מִינֵיהּ, בְּגִין דְּעֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל אוֹת  
 שְׁבַת וַיּוּמִין טְבִין וְאוֹת בְּרִית.

מִסְטָרָא דִּיצְחָק דְּאִיהוּ רֵאשׁ הַשְּׁנָה, אֲתָמֵר  
 בֵּיהּ (שם) וַתְּבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב,  
 וְדָא עֶרֶב דִּיצְחָק, וּמִסְטָרָא דְּצַדִּיק אֲתָמֵר  
 בֵּיהּ (שם) וַהֲנֵה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה, וַיֵּדַע נֹחַ  
 כִּי קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ, וּבְכָל אֲתֵר דְּלֹא  
 אֲשַׁכַּח לְתַמָּא דִּיוֹקְנָא דְּבַעֲלָה בְּאוֹרֵייתָא, לֹא  
 הוֹת שְׂרִיא עָלֶיהּ, הֲדָא הוּא דְכִתִּיב (שם ט) וְלֹא  
 מִצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ בְּגִלּוֹתָא, מִיַּד  
 דְּאֲשַׁכַּחַת בְּעָלָה לְרַעִיא מְהִימְנָא, שְׂרִיא עָלֶיהּ  
 וְלֹא חֲזַרְתָּ לְתִיבָהּ, הֲדָא הוּא דְכִתִּיב (שם יב) וְלֹא  
 יָסְפָה שׁוּב אֵלָיו עוֹד, וְעַל דָּא אֲתָמֵר (שם ב)  
 (כד) עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְגוֹמֵר,  
 אִיְהִי אִתְּדַבְּקַת בֵּיהּ וְאִיהוּ בָּהּ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת חַלּוֹן הַתִּיבָה אֲשֶׁר  
 עָשָׂה (שם ח י), וַנִּפְקוּ כְלָהוּ וְאֶזְלוּ לְגַבֵּי  
 יוֹנָה וּבַעֲלָה, וְאֲתָמֵר לְגַבֵּי נֹחַ וַיִּפְתַּח נֹחַ, מֵאִי  
 וַיִּפְתַּח נֹחַ, אֲלֵא רְמִיז וַתִּפְתַּח וַתֵּרְאֶהוּ אֶת  
 הַיָּלֶד (שמות ב כד), אַדְנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח, וְדָא  
 יִשְׂרָאֵל דְּפִתְחִין בְּתִיבְתָא בְּבִכְיָה, וּמִיַּד  
 וַתַּחֲמוֹל עָלָיו.

וְעוֹד שְׁכִינְתָא אֲתַקְרִיאַת חַג, בְּכָל זְמַנִּין וַיּוּמִין  
 טְבִין, חַג דְּתֵלַת רַגְלִין, דְּאֲתָמֵר  
 בְּהוֹן (שמות כג יד) שְׁלֹשׁ (דף נט ע"א) רַגְלִים תַּחֲוֹג לִי  
 בַשְּׁנָה, וּבְגִינָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ, לְקִיּוּמָא זְכוּר  
 וְשְׁמוֹר זְכוּר לְזָכַר וְשְׁמוֹר לְנִקְבָהּ, כְּלָהוּ אֵלֶין דְּאֶזְלִין לְאַסְתַּפְּלָא (ג"א

וַיּוְסַף שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, זֶה  
 הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, מִי גְרִם זֶה  
 שְׁהַתְּגַרְשָׁה מִמֶּנּוּ? מִשׁוּם  
 שִׁישְׂרָאֵל עֲבְרוּ עַל הַתּוֹרָה. וַיַּחֲל  
 עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרִים (וישלח את  
 הַיּוֹנָה וְלֹא יָסְפָה שׁוּב), זֶה ז', יוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי שְׁכוּלֵל שְׁבַע שְׁבַתוֹת,  
 וּמִי גְרִם שְׁהַתְּגַרְשָׁה מִמֶּנּוּ? מִשׁוּם  
 שְׁעֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל אוֹת שְׁבַת  
 וַיּוּמִין טְבִימִים וְאוֹת בְּרִית.

מִהַצֵּד שֶׁל יִצְחָק שֶׁהוּא רֵאשׁ  
 הַשְּׁנָה, נֶאֱמַר בּוֹ וַתְּבֹא אֵלָיו  
 הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב, וְזֶה עֶרֶב שֶׁל  
 יִצְחָק, וּמִצֵּד שֶׁל הַצַּדִּיק נֶאֱמַר בּוֹ  
 וַהֲנֵה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה, וַיֵּדַע  
 נֹחַ כִּי קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ,  
 וּבְכָל מְקוֹם שֶׁלֹּא מִצְאָה לְמִטָּה  
 דְּמוֹתוֹ שֶׁל בְּעָלָה בַּתּוֹרָה, לֹא  
 הִיָּתָה שׁוֹרָה עָלָיו, זֶהוּ שְׁכַתוֹב  
 וְלֹא מִצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף  
 רַגְלָהּ, בְּגִלּוֹת, מִיַּד שְׁמִצְאָה  
 בְּעָלָה אֶת הַרְעֵה הַנְּאֻמָּן, שְׂרַתָּה  
 עָלָיו וְלֹא חֲזַרְתָּ לְתִבָּהּ. זֶהוּ  
 שְׁכַתוֹב וְלֹא יָסְפָה שׁוּב אֵלָיו עוֹד,  
 וְעַל זֶה נֶאֱמַר עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ  
 אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְגוֹמֵר, הִיא  
 נִדְבָקָה בּוֹ, וְהוּא בָּהּ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן, וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת חַלּוֹן  
 הַתִּבָּה אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּצְאוּ כָל־  
 וְהִלְכוּ לַיּוֹנָה וּבַעֲלָה, וְנֶאֱמַר לְגַבֵּי  
 נֹחַ וַיִּפְתַּח נֹחַ. מֵה זֶה וַיִּפְתַּח נֹחַ?  
 אֲלֵא רְמִיז, וַתִּפְתַּח וַתֵּרְאֶהוּ אֶת  
 הַיָּלֶד, אַדְנִי שְׁפַתֵי תִפְתַּח, וְזֶה  
 יִשְׂרָאֵל שְׁפוֹתַחִים בַּתְּשׁוּבָה  
 בְּבִכְיָה, וּמִיַּד וַתַּחֲמוֹל עָלָיו.

וְעוֹד, שְׁכִינָה נִקְרְאֵת חַג, בְּכָל  
 הַזְּמַנִּים וַיּוּמִין טְבִימִים, חַג שֶׁל  
 שְׁלֹשׁ רַגְלִים, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם שְׁלֹשׁ  
 רַגְלִים תַּחֲוֹג לִי בַשְּׁנָה, וּבַשְּׁבִילָהּ  
 יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ, לְקִיּוּמָא זְכוּר  
 וְשְׁמוֹר, זְכוּר לְזָכַר, וְשְׁמוֹר  
 לְנִקְבָהּ. כָּל אֵלֶיךָ שְׁהוֹלְכִים

לְאַסְתַּפְּלָא (ג"א



לאהכללא) בשכינתא, צריכין למיהב לה דורותא, הדיא הוא דכתיב (דברים טו טו) ולא יראה את פני יהו"ה ריקם, וצריך למחדי בה, הדיא הוא דכתיב (שם) ושמתה בתגף, דאיהי חדוה דקודשא ברין הוא אתקריאת, ומאן דאזיל למחמי לה צריך לנטרא גרמיה מעציבו, דאיהי לילי"ת חשוכא עצבון שאול טחול, דאיהי מום, ועליה אתמר (ויקרא כא יח) כל אשר בו מום לא יקרב.

להסתכל (להכלל) בשכינה צריכים לתת לה דורות, זהו שכתוב ולא יראה את פני יהו"ה ריקם, וצריך לשמח בה. זהו שכתוב ושמתה בתגף, שהיא נקראת שמחת הקדוש ברין הוא, ומי שהולך לראות אותה, צריך לשמר את עצמו מעצב, שהיא לילית חשוכה, עצבון, שאול, טחול, שהיא מום, ועליה נאמר כל אשר בו מום לא יקרב.

איש כמתנת ידו דא שכינתא עלאה, דעלה אתמר (משלי כא יד) מתן בסתר יכפה אף, בגין דאיהי סתימא, עולם הבא קרינן לה מתנה, ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלהי"ם היא, ככרפת יהו"ה אלהי"ך אשר נתן לך, דא שכינה מתחונה, אחת מצד ימין - ברכה, ואחת מצד שמאל - מתנה.

איש כמתנת ידו, זו שכינה העליונה, שעליה נאמר מתן בסתר יכפה אף, משום שהיא נסתרת, עולם הבא קוראים לה מתנה, ועליה נאמר ישמח משה במתנת חלקו, משום שמתת אלהי"ם היא, ככרפת יהו"ה אלהי"ך אשר נתן לך, זו שכינה מתחונה, אחת מצד ימין - ברכה, ואחת מצד שמאל - מתנה.

ועוד שכינתא איהי חשבון תקופות ומזלות ועבורין, ארבע תקופות ומזלות דאתקריאו ארבע תקופות תלת ירחין, ובהון תרין עשר מזלות, ואינון לקבל תרין עשר שבטין דישראל, וכלא אתקשר בהאי שמה אדנ"י, איהי שכינתא תתאה, תקיפא בארבע תקופין, דאינון מסטרא דשמאלא חזק תקיף, ואינון אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וכלהו תרין עשר מזלות קשין מסטרא דדין, ובגין דמזונא קא אתיא מנייהו, אמרו מארי מתניתין קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף, דאתקרב בהון לתרין עשר קרעין.

ועוד, שכינה היא חשבון תקופות ומזלות ומולדות ועבורים, ארבע תקופות שנקראו ארבע תקופות, ולכל תקופה שלשה חדשים, ובהם שנים עשר מזלות, והם כנגד שנים עשר שבטי ישראל, והכל נקשר בשם הנה אדנ"י, השכינה המתחונה היא חזקה בארבע תקופות, שהם מצד השמאל, חזק תקיף, והם אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וכל שנים עשר המזלות קשים מצד הדין, ומשום שהמזון בא מהם, אמרו בעלי המשנה קשים מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף, שנקרע בהם לשנים עשר קרעים.

ואותן ארבע תקופות, שתי זרועות ושתי שוקים, שנים עשר מזלות, שנים עשר פרקים שיש בהם, וכנגדם שנים עשר חדשי השנה, והם ו' סוד העבור, וזה

פרקין דאית בהון, ולקבליהו תרין עשר ירחי שתא, ואינון ו' ו' רזא

דַּעבוֹרָא וְדָא יִרְחָא תִּלְתַּת עֶשֶׂר, דָּא א, וְדָא וְאִ"ו, שְׁתָּא מִתְּלַת עֶשֶׂר יִרְחִין, וּבִיּה צְרִיף לְהַשְׁוֹת לְהַשְׁוֹת שְׁנַת הַחֲמֵה עִם שְׁנַת הַלְּבָנָה, וְלִיַּחַד לֹון בְּמַהֲלָךְ הָאֲמָצְעִי דְאִיְהוּ עִמּוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא, וְאִם בְּרַ נֶשׁ יִדַע לְמַמְנִי וְלְהַשְׁוֹת שְׁנַת הַחֲמֵה עִם שְׁנַת הַלְּבָנָה וְלִיַּחַד לֹון, אִיְהוּ יִדַע מְתִי יְהֵא פֶסַח בַּחֲדַשׁ הָאֲבִיב, וּבְדָא יִשְׁוֹן אָבָא וְאֲמָא בְּרָא וּבְרַתָּא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים ד ו) וּשְׁמַרְתֶּם וְעַשִׂיתֶם כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם, וּשְׁמַרְתֶּם וְעַשִׂיתֶם דָּא וִ"ה, כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם דָּא יִ"ה וּבְמָה יְהוֹן שְׁוִין אָבָא וְאֲמָא בְּרָא וּבְרַתָּא, בָּא' דְהוּא כְּתָרָא עֲלָאָה, דְאֲמָרָה סִיְהֵרָא עֲלָהּ, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁנֵּי מְלָכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכַתֵּר אַחַד, וּבְגִינֵיהּ אֲמַרִין בְּשַׁבַּת יוֹמִין טְבִין וּבְרִישֵׁי יִרְחִין, כְּתָר יִתְנוּ לָךְ יְהוִ"ה אֱלֹהֵינוּ מְלָאכִים הַמּוֹנִי מַעֲלָה, מְלָךְ וּמְלָכוֹת.

הַחֲדָשׁ הַשְּׁלִשָּׁה עֶשֶׂר, זֶה א, וְזֶה וְאִ"ו, שְׁנָה שֶׁל שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר יִרְחִים, וּבִה צְרִיף לְהַשְׁוֹת שְׁנַת הַחֲמֵה עִם שְׁנַת הַלְּבָנָה, וְלִיַּחַד אוֹתָם בְּמַהֲלָךְ הָאֲמָצְעִי שֶׁהוּא הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, וְאִם אָדָם יִדַע לְמַנּוֹת וְלְהַשְׁוֹת שְׁנַת הַחֲמֵה עִם שְׁנַת הַלְּבָנָה וְלִיַּחַד אוֹתָם, הוּא יִדַע מְתִי יְהֵה פֶסַח בַּחֲדַשׁ הָאֲבִיב, וּבְזֶה יִשׁוּי הָאֵב וְהָאֵם הַבֵּן וְהַבַּת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וּשְׁמַרְתֶּם וְעַשִׂיתֶם כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם. וּשְׁמַרְתֶּם וְעַשִׂיתֶם - זֶה וִ"ה. כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם - זֶה יִ"ה. וּבְמָה יְהִיו שְׁוִים הָאֵב וְהָאֵם, הַבֵּן וְהַבַּת? בָּא' שֶׁהוּא כְּתָר עֲלִיוֹן, שְׁאוּמְרַת הַלְּבָנָה עֲלֵיהּ, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁנֵּי מְלָכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכַתֵּר אַחַד, וּבְגִלְלוֹ אוֹמְרִים בְּשַׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים וּבְרִאשֵׁי חֲדָשִׁים, כְּתָר יִתְנוּ לָךְ יְהוִ"ה אֱלֹהֵינוּ מְלָאכִים הַמּוֹנִי מַעֲלָה, מְלָךְ וּמְלָכוֹת.

וְעוֹד אִיְהִי מְצֻנָת שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בְּזָרִים (בְּנָשִׁים), דְאִינוֹן בְּנֵי נֶשָׂא דְדַמְיִין לְבַעֲרִין, דְאֵלִין דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא צְרִיף לְמַעֲבַד בְּהוֹן קָרְבָּנִין דְּצִלוֹתִין, דִּיתְקַרְבִּיבוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאִם מִתְקַרְבִּין בְּצִלוֹתִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְסִבְלִין כְּמָה מְכַתְּשִׁין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מד כג) כִּי עֲלִיף הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נֶחֱשַׁכְנוּ כְּצֹאן טְבָחָה, אֲתַחֲזִי כְּאֵלוֹ וְזָבַחְתָּ עֲלֵיו אֵת עוֹלוֹתֶיךָ וְאֵת שְׁלָמֶיךָ וּגּוֹמֵר (שמות כ כד). דָּדָא שְׁזִיב לֹון מִמֵּיתָה דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים לו ז) אָדָם וּבִהֲמָה תוֹשִׁיעַ יְהוִ"ה.

וְאֵלֵינוּ שְׁמַעְשִׂיהֶם כְּבִהְמוֹת הַשְּׂדָה, שְׁאוּכָלִים בְּלֵי תַפְלוֹת, מִיתַתֶם תַּהֲיֵה כְּבִהְמוֹת הַשְּׂדָה, וְשׁוֹחֵט אוֹתָם מְלָאךְ הַמּוֹת מְדָה כְּנִגְדַּה, וְאֵלֵינוּ שְׁחִיט לֹון, וְאֲתַקְרִיאוּ נְבִלָה,

וְעוֹד אִיְהִי מְצֻנָת שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בְּזָרִים (בְּנָשִׁים), דְאִינוֹן בְּנֵי נֶשָׂא דְדַמְיִין לְבַעֲרִין, דְאֵלִין דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא צְרִיף לְמַעֲבַד בְּהוֹן קָרְבָּנִין דְּצִלוֹתִין, דִּיתְקַרְבִּיבוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאִם מִתְקַרְבִּין בְּצִלוֹתִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְסִבְלִין כְּמָה מְכַתְּשִׁין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מד כג) כִּי עֲלִיף הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נֶחֱשַׁכְנוּ כְּצֹאן טְבָחָה, אֲתַחֲזִי כְּאֵלוֹ וְזָבַחְתָּ עֲלֵיו אֵת עוֹלוֹתֶיךָ וְאֵת שְׁלָמֶיךָ וּגּוֹמֵר (שמות כ כד). דָּדָא שְׁזִיב לֹון מִמֵּיתָה דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים לו ז) אָדָם וּבִהֲמָה תוֹשִׁיעַ יְהוִ"ה.

וְאֵלִין דְּעוּבְדִייהוּ כְּבַעֲרִין דְּחַקְלָא דְאֶכְלִין בְּלֹא צִלוֹתִין, מִיתַתְהוֹן יְהֵא כְּבַעֲרִין דְּחַקְלָא, וְשְׁחִיט לֹון מְלָאךְ הַמּוֹת מְדָה כְּנִגְדַּה, וְלֹא עוֹד אֵלֵא בְּסַפִּין פְּגוּם קָא שְׁחִיט לֹון, וְאֲתַקְרִיאוּ נְבִלָה,

וְעַל־יְהוּ אֶתְמַר (ישעיה כו יט) נְבִלְתִי יְקוּמוּן, מֵאִי סַפִּין פְּגוּם דָּא סמא"ל אַל אַחַר, סַפִּין פְּגוּם וְדַאי אַתְקַרִי, וְאִיהִי פְּגִימָה סַם הַמְּוֹת, טְרִיפָה וְנִבְלָה. (דף נט ע"ב) וְכִיּוֹן דְּאֶתְיִיחִיבוּ בִּידֵיהוֹן כְּבַר קִבְּלוּ עֲנֻשְׁיָהוּ, וּבְגִין דָּא נְבִלְתִי יְקוּמוּן, וְכָל סִירְכָאן דְּסַם הַמְּוֹת אִינוּן רְגֵלִין דִּילָהּ, וְעַל־יְהוּ אֶתְמַר (משלי ה ה) רְגֵלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מְוֹת וְגוּמַר, וְאִינוּן ח"י סְרֻכּוֹת, עַל־יְהוּ כְּתִיב (בראשית ח כא) וְלֹא אוֹסִיף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת פֶּל ח"י כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי, לְאִינוּן דְּמַצְלִין ח"י בְּרַכְּאָן דְּצִלוֹתֵין, (וּמָאן גְּרִים דְּמִי טוּפְנָא מְתַנְבְּרִין, מָאן דְּאִרִּיק מִיא דְּיֹרַע בְּרִית מִלָּה בְּנִדָּה שְׁפַחָה גוּיָה זוּנָה) וְלַעוֹלָם וּוּרְדָא בְּכָל אֶתְר דְּתַתְּסַרְדָּן טְרַפְּהָ וְאִינָה חֲזִיָּה, דְּבְכָל אֶתְר דְּתַתְּסַרְדָּן כְּבַר נֶשׁ בַּחוּבִין דִּילָהּ קְטִילָת.

וְעוֹד שְׁכִינְתָּא אִיהִי מְצוֹת אָסִיפַת נוּנִי יִמָּא דְּאוּרִייתָא, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן דְּגִים וְחַגְבִּים אִינָן טְעוּנִין שְׁחִיטָה, וְאִינוּן תְּלַמִּידֵי דְּבִי רַב דְּמִתְרַבִּין בְּיִמָּא דְּאוּרִייתָא, דְּעַל־יְהוּ אֶתְמַר אָסִיפַתָּן הִיא הַמְּתַרַת אוֹתָן, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב (במדבר יא כב) יֹאסֶף לָהֶם וּמַצָּא לָהֶם, הִיא הַמְּתַרַת אוֹתָם מִשְׁחִיטָה וְדַאי.

וְנִרְפוּי דְּשְׁכִינְתָּא אִינוּן כְּפֻי דַם חֲזִיָּה אוּ עוֹף, דְּאִינוּן כְּפֻי יוֹנָה, וְאֵלִין אִינוּן כְּפֻי מְצוּהָ, דְּמְכַסֵּין עַל דְּמִיְהוּן, דְּלֹא שְׁלֻטִין עַל־יְהוּ כְּלָבִין דְּאִנוּן חֲצִיפִין, דְּאִינוּן מְלֹאכֵי חַבְלָה (ובלָהוּ), וְדִלָּא אֲשַׁתְּמוּדְעוּן בְּהוֹן מְאִרֵי חוּבִין, (הרי) הֵכִי הֵדָם הוּא הַנְּפֶשׁ, וְעַפְרָא דְּמְכַסֵּיא עֲלֵיו רְמִיז (דברים לב מג) וְכִפֹּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ.

וְעוֹד שְׁכִינְתָּא אִיהִי בְּדִיקַת סִמְנֵי חֲזִיָּה אוּ עוֹף, מְבַגֵּי נֶשֶׁא דְּדַמְיִין לְחִיּוֹן וּבְעֵירִין וְעוֹפִין, דְּעַל־יְהוּ אֶתְמַר (שמואל א יד לד) וּשְׁחַטְתֶּם בְּזֵה,

לְחִיּוֹת וּבַהֲמוֹת וְעוֹפוֹת, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר וּשְׁחַטְתֶּם בְּזֵה, בְּדַק

מְדָה, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא בְּסַכִּין פְּגוּם שׁוֹחֵט אוֹתָם, וְנִקְרְאוּ נְבִלָה, וְעַל־יָהֶם נֶאֱמַר נְבִלְתִי יְקוּמוּן. מַה זֶה סַכִּין פְּגוּם? זֶה סמא"ל אַל אַחַר, וְדַאי נִקְרָא סַכִּין פְּגוּם, וּפְגִימָה הִיא סַם הַמְּוֹת, טְרַפְּהָ וְנִבְלָה, וְכִיּוֹן שְׁתַּנְּנוּ בִּידֵיהֶם, כְּבַר קִבְּלוּ עֲנֻשָׁם, וּמִשּׁוּם זֶה נְבִלְתִי יְקוּמוּן, כָּל הַסְּרֻכּוֹת שֶׁל סַם הַמְּוֹת הֵן הַרְגֵלִים שְׁלָהּ, וְעַל־יָהֶן נֶאֱמַר רְגֵלִיָּהּ יוֹרְדוֹת מְוֹת וְגוּמַר, וְהֵן שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה סְרֻכּוֹת, עַל־יָהֶן כְּתוּב וְלֹא אוֹסִיף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת פֶּל ח"י כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי, לְאִוְתָם שְׁמֹנְתַּלְלִים שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה בְּרֻכּוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת. (ומִי גִרַם שְׁמִי הַמְּבּוּל מִתְּנַבְּרִים מִי שְׁמִירִק מִי הַיָּרַע שֶׁל בְּרִית מִלָּה בְּנִדָּה שְׁפַחָה גוּיָה זוּנָה) וְלַעוֹלָם הַיּוֹרְדָא, בְּכָל מְקוֹם שְׁתַּסְתַּרְדָּן - טְרַפְּהָ, וְאִינָה חֲזִיָּה, שְׁבַכְכָּל מְקוֹם שְׁתַּסְתַּרְדָּן בְּאֲדָם בְּחֻטְאֵיהָ - הוֹרְגָתָּ.

וְעוֹד, שְׁכִינָה הִיא מְצוֹת אָסִיפַת דְּגֵי הַיָּם שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׁנֶאֱמַר בְּהֶם דְּגִים וְחַגְבִּים אִינָן טְעוּנִין שְׁחִיטָה, וְהֶם תְּלַמִּידֵי בֵּית רַב שְׁמֹתֵיהֶם בְּיָם הַתּוֹרָה, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר אָסִיפַתָּן הִיא הַמְּתַרַת אוֹתָן. זֶהוּ שְׁכְּתוּב יֹאסֶף לָהֶם וּמַצָּא לָהֶם, הִיא הַמְּתַרַת אוֹתָם מִשְׁחִיטָה וְדַאי.

וְכַפִּי הַשְּׁכִינָה הֵם כְּפֻי דַם חֲזִיָּה אוּ עוֹף, שְׁהֶם כְּפֻי יוֹנָה, וְאֵלוּ הֵם כְּפֻי מְצוּהָ, שְׁמְכַסִּים עַל דְּמִיָּהֶם, שְׁלֹא שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם כְּלָבִים שְׁהֶם חֲצוּפִים, שְׁהֶם מְלֹאכֵי חַבְלָה (ובלָהם), וְשִׁלָּא מְפִירִים בְּהֶם בְּעַלֵי הַחֻכּוֹת, (הרי) כְּדִן הַדָּם הוּא הַנְּפֶשׁ, וְהַעֲפֹר שְׁמַכְסָה עֲלֵיו רֹמֵז וְכִפֹּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ.

וְעוֹד, שְׁכִינָה הִיא בּוֹדְקַת סִמְנֵי חֲזִיָּה אוּ עוֹף מְבַגֵּי אֲדָם שְׁדוּמִים כְּמוֹ זֶה, שְׁהֶם סוֹבְלִים מְכּוֹת, כְּמוֹ

בדוק כמו זה, דאינון סבלין מכתשין, כמה  
 דאוקמוהו פי עליף הורגנו כל היום (תהלים מד  
 כג), ובכל יומא לא מניחין צלותין, ובדיק לון  
 קודשא בריה הוא בכמה מכתשין, ואמרין זה  
 לזה בצלותין, קודשא בריה הוא פריק לן  
 מדינא דבעירן וחינון דארעא, ואעיל לן למהוי  
 לן חולקא במלאכיא, דאינון חיות הקדש,  
 דקראן זה לזה ואמרין קדוש קדוש קדוש,  
 דא איהו (קדוש) דאתקדש שמייה דקודשא בריה  
 הוא על ידיה, ויהא ליה חולקא ביה.

ועוד ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת נו"ן  
 יו"ד, דביה דין קודשא בריה הוא כל  
 נזיקין, ועל כל אלין דקטלין חד לחבריה,  
 ועל כל אלין דגזלין יהו"ה איהו דן, דאתלבש  
 בתהו ובהו וחשף ותהום, ודן בהון ארבע  
 מיתות בית דין, והא אוקמוהו פלהו באתנון,  
 י' גחלת, ו' שלהובא, ה"ה גוונין ונהורין  
 דנורא דא איהו שרפה, (דברים ד כד) פי יהו"ה  
 אלהי"ך אש אוכלה הוא, סקילה בתלת אבנין  
 י' י' י', ואינון יהו"ה כ"ו, וד' אתנון י' י' י',  
 הרג בחרבא, י' רישא דחרבא, ו' גופא  
 דחרבא, ה"ה תרין פפיות דילה, חנק ו' (ס"א  
 ג) אתעביד חוט פגוונא דא זרקא ועלה י'  
 דעזקא בחוטא למהוי בריה לה על צנאר,  
 ורזא דמלה (במדבר כז) אבינו מת במדבר, מק"ף  
 והול"ך אינון ה"ה, חד מקף ליה וחד הול"ך,  
 עד דחנקין ליה, ובגין דא אמר קודשא בריה  
 הוא, ראו עתה פי אני אני הוא, אני אמית  
 ואחיה, מחצתי ואני ארפא ואין מידי  
 מציל (דברים לב ט).

שבארונהו פי עליף הורגנו כל  
 היום, ובכל יום לא מניחים את  
 התפלות, ובדק אותם הקדוש  
 ברוך הוא בכמה מכות, ואומרים  
 זה לזה בתפלות: הקדוש ברוך  
 הוא גאל אותנו מדין הבהמות  
 והחיות של הארץ, והכניס אותנו  
 שיהיה לנו חלק עם המלאכים,  
 שהן חיות הקדש, שקוראים זה  
 לזה ואומרים קדוש קדוש קדוש,  
 זהו (קדוש), שמתקדש שמו של  
 הקדוש ברוך הוא על ידו ויהיה  
 לו חלק בו.

ועוד, ושחטתם בזה, זה אל"ף  
 דל"ת נו"ן יו"ד, שבו דן הקדוש  
 ברוך הוא את כל הגזיקין, ועל  
 כל אלו שהורגים אחד את חברו,  
 ועל כל אלה שגוזלים יהו"ה הוא  
 דן, שמתלבש בתהו ובהו וחשף  
 ותהום, ודן בהם ארבע מיתות  
 בית דין, וברי בארו את כלם  
 באותיות, י' גחלת, ו' שלהבת,  
 ה"ה הגונים והאורות של האש,  
 זוהי שרפה, פי יהו"ה אלהי"ך  
 אש אוכלה הוא. סקילה בשלש  
 אבנים י' י' י', והם יהו"ה כ"ו,  
 וארבע אותיות י' י' הרג בחרב.  
 י' ראש החרב, ו' גוף החרב, ה"ה  
 שתי פפיות שלה. חנק ו' (ג),  
 נעשה חוט כמו זה זרקא, ועליה  
 י' של טבעת, בחוט להיות ברוך  
 לה על צנארה, וסוד הדבר -  
 אבינו מת במדבר. מק"ף והול"ך  
 הם ה"ה, אחד מק"ף אותו ואחד  
 הול"ך, עד שחונקים אותו, ומשום  
 זה אמר הקדוש ברוך הוא ראו  
 עתה פי אני אני הוא, אני אמית  
 ואחיה, מחצתי ואני ארפא ואין  
 מידי מציל.

ו' עץ, גבוה חמשים אמה, זו ה'  
 שעולה ב' לחמשים. זרקא קו  
 שחונקת בשלש אותיות,

דשכינתא תתאה איהי דן ארבע מיתות בית דין, איהי חניקת לחייביא,

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים  
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

# ט"ל תשכ"ח מפי זרעו

**תקליטור אוזרות הזוהר וכו':  
12.000**  
ספרים, דרשות לשמועה,  
קבצים ותמונות ועוד...

במות החבור שקל,  
ספר הזוהר המדויק  
יצאו בני ישראל  
מן הגלות  
ברחמים

"בדאי חבורא דילך  
דאיתו ספי הוהר  
יפקון מיה מן גלותא  
ברחמי"



"קול הזוהר"  
שיעורים  
בוהר היומי  
בטלפון  
0722-990044

מפעל  
הזוהר  
העולמי  
נחל לכיש 24/8  
בית שמש  
054-843-6784

תקון  
זוהר  
פשיטת  
מספר  
מילים  
ספרים  
ערכים  
פסוק  
שיעור  
קבלת  
שבת  
שולחן  
ערוך  
יומני  
תיקון  
הפריית  
ועוד

**רוצה להיות מליונר בעז"ה?**  
לימוד שעה אחת זוהר בשבת  
שווה 100 מליון שנה תורה  
לקבלת הספרים ערכה של שעה,  
גדולי ישראל והזוהר,  
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!  
**פקס: 02-9951300**

**מפעל הזוהר העולמי**  
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש  
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

